

Maailmansodan puhjetessa 1914 suuntautuivat suomalaisten katseet Venäjän sortovallan alta Saksaan. Isänmaalliset tahot saivat keisarillisen Saksan tammikuussa 1915 hyväksymään sotilaskoulutuksen antamisen 200 suomalaiselle. Jo elokuussa Saksan keisari Wilhelm II allekirjoitti käskyn, jolla tämä pfadfinder- eli partiolaiskursi laajennettiin vahvennetuksi jääkäripataljoonaksi. Aktiivin värväyksen tuloksena koulutettavien joukko kasvoi kaikkiaan yli 1800 mieheen. Näistä miehistä muodostettiin Kuninkaallinen Preussilainen Jääkäripataljoona 27.

Jääkärit olivat Libaussa maaliskuusta 1917 helmikuuhun 1918, ja monet jääkärimuistot liittyvät tähän kaupunkiin, mm. laulunäytelmä Jääkäriin morsian. Tässä kirkossa vihittiin jääkärilippu ja jääkärit vannoivat 13.2.1918 valansa Suomen hallitukselle.

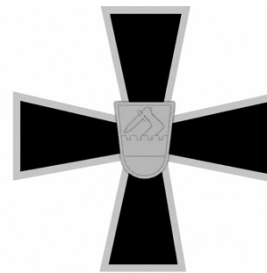
Elokuussa 1917 järjestettiin runokilpailu jääkäripataljoonan marssin kirjoittamisesta. Kilpailuun tuli tusina ehdotusta, joista Heikki Nurmion voitti pääpalkinnon. Runo saavutti lopullisen muotonsa muutamien muutosten myötä. Nurmio muisteli myöhemmin kirjoittaneensa runon Liepājassa 3. komppanian aulassa, aikana, jolloin pataljoonan tulevaisuus näytti erittäin synkältä. Alun perin Nurmio oli kirjoittanut "Meill on rinnassa yö", mikä muutettiin muotoon "Oli rinnassa yö, tuhat tuskaa", jotta sanoilla voitiin tavoitella Suomen uutta huomenta, eikä parhaillaan elettyä synkkää aikaa. Erään raskaan harjoituksen lepotauolla Liepājan hiekkarannalla Nurmio näki pilvien muodostavan marssivan joukon, minkä edessä kannettiin suurta lippua. Näin runoon syntyi säe, missä jääkärit kantavat leijonalippua hurmeisten kenttien läpi.

Teksti toimitettiin jääkäriliikkeen kannattajalle, Jean Sibeliukselle. Hän laati sävellyksen kolmessa päivässä, omien sanojensa mukaan "korkean isänmaallisen tunteen valtaamana". Valmis sävellys saatiin lokakuun lopulla 1917 Liepājaan ja esitettiin ensimmäisen kerran 28.11.1917 pataljoonan miehistön illanvietossa. Esittäjänä pataljoonan parhaaksi katsottu pianisti, Väinö Palojärvi. Joulukuun alussa se julkaistiin kirjoitettuna mieskuorolle ja pianolle.

Marssi esitettiin Suomessa ensimmäisen kerran itsenäisyysmiesten Uuden Päivän Klubin juhlassa ravintola Oopperakellarin yläsalissa 8.12.1917. Varsinainen kantaesitys oli Helsingissä 19.1.1918. Samana päivänä puhkesivat Viipurissa ensimmäiset taistelut suomalaisten punakaartilaisten ja suojeluskuntalaisten välillä.

Suomalaiset jääkärit taistelivat ensimmäisen maailmansodan itärintamalla ja vieraan palveluksessa tunsivat koti-ikävää. Kaitseلمus soi näiden päättäväisten miesten unelmien käydä toteen ja kun Suomen vapaussodan hetki löi, lähtivät he matkaan palaten kotimaahansa. Heistä tuli kasvavan kansallisarmeijan nuoria johtajia. Vapaussodassa 1918 ja kahdessa seuraavassakin vapaustaistelussamme 1939–1944 ikäikäistä idän uhkaa vastaan, suomalaiset jääkärit asettuivat vastuullisiksi suuriin tehtäviin. Heidän uljas marssinsa johtaa edelleenkin Suomen armeijan ryhdikästä astuntaa.

Tekstin eri lähteiden pohjalta koonnut: P. Lehtiö

Akateemisen Karjala-Seuran
Perinneyhdistyksen hallituksen

kunnianosoitus ja hartaushetki

Liepajan (Libau) Pyhän Kolminaisuuden
katedraalissa sunnuntaina, 26.7.2026 klo 12

suomalaisten jääkärien kunniaksi
ja Schmardenin taistelun 110-vuotismuistolle.

Piispa:	H. M. Jensons
Tuomiorovasti:	K. Peteris
Pastori:	E. Äikää
Urut:	I. Tomsone

*Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistyksen
puheenjohtaja V. Valtonen*

*Akateemisen Karjala-Seuran Perinneyhdistyksen
puheenjohtaja P. Lehtiö*

Alkutervehdys

Psalmi

Rukous (Virret 311:3 ja 407: 2-3)

3. Sun tykö, Herra, pakenen Mä turvaten;
Sä seisot puolellani, Hädäss' et hyljää milloinkaan;
Sinulta saan Mä voimaa sotahani. Siis pelvotta
Voin taistella, Kun kilpeni Ja linnani Sä olet, Jumalani!

*Laulettu 12.3.1937 Helsingin Vanhassa kirkossa päätösvirtenä
hartaushetkessä jääkäriaktivistien - kalterijääkärien Venäjän vankiloista
12.3.1917 vapautumisen 20-vuotistilaisuudessa.*

2. Nyt lähden, Herra, turvissas Mä vihollista vastaan,
Mun sieluni on suojassas, En sure kuolemastan';
Kun Herra mua johdattaa Ja auttaa voimallansa,
En pelkää vihollisia, En heidän joukkoansa;
Ja voiton saa Se, jonk' on Herra auttaja.

3. Varjele, Herra Sebaot, Armossa Suomeamme,
Pois torju vaarat, vahingot Rajoilta, rannoiltamme!
Sä, jalo rauhan ruhtinas, Voit sodat, riidat poistaa
Ja isänmaamme armossas Pelastaa turmioista.
Sinuhun me, O Isä armias, luotamme.

*Molemmat virret Suomen evankelisluterilaisen kirkon
vuoden 1886 virsikirjasta.*

Raamattunluku

Rukous

1. Me etehen astumme elämän Herran.
Hän auttavi ankarin tuomioin tein.
Hän hyvyiden antaa.
Ain voittohon kantaa.
Hän siis kiitetty olkoon; meit' unhoita ei.

2. Im Streite zur Seite
Ist Gott uns gestanden,
Er wollte, es sollte
Das Unrecht vergehn.
Er rief uns aus Banden
Zu blühenden Landen,
Wir sehn seine Wunder
In Gnaden geschehn.

3. Erhöre, gewähle,
O Herr, unser Flehen,
Den Verrath und die That
Der Feinde zerstör!
Lass deine Gnad' wehen
Auf all uns're Wehen,
Dass deine Gemeinde
Dich preise und ehr'!

*Suomalaisen jääkäripataljoonan rukous vuodelta 1917.
Perinteisen saksalaisvirren Wir treten zum Beten pohjalta
aikalaikäännös jääkärikenraaliluutnantti V. E. Tuompo.*

Isä meidän

Herran siunaus

Virsisäkeiden kirjoitusasu noudattaa aikaistyyliä.

Suomalaisten jääkärien marssi

Syvä iskumme on, viha voittamaton
Meill' armaa, ei kotimaata
Koko onnemme kalpamme kärjessä on
Ei rintamme heltyä saata
Sotahuutomme hurmaten maalle soi
Mi katkovi kahleitansa
Ei ennen uhmamme uupua voi
Kuin vapaa on Suomen kansa

Kun painuvi päät muun kansan, maan
Me jääkärit uskoimme yhä
Oli rinnassa yö, tuhat tuskaa
Vaan yks' aatos, ylpeä pyhä
Me nousemme kostona Kullervon
Soma on sodan kohtalot koittaa
Satu uusi nyt Suomesta syntyvä on
Se kasvaa, se ryntää, se voittaa

Häme, Karjala, Vienan rannat ja maat
Yks' suuri on Suomen valta
Sen aatetta ei väkivoimat saa
Pois Pohjan taivahan alta
Sen leijonalippua jääkärien
Käsivarret jäntevät kantaa
Yli pauhun kenttien hurmeisten
Päin nousevan Suomen rantaa

Marsch der finnischen Jäger

Scharf ist unser Hieb, voll Wut unser Blick,
Keine Gnade dem Feinde wir reichen.
An der Spitze des Degens, da hängt unser Glück,
Nichts kann unsere Brust erweichen.
Unser Kriegsruf erweckend dem Lande schallt,
Seine Freiheit soll es gewinnen.
Nicht eher ruhen darf unsere Gewalt,
Als frei ist das Land der Finnen.

Das Haupt unsres Volkes schor sich senkt,
Wir Jäger noch immer nicht schwanken.
Aus gegülten Herzen hervor sich lenkt
Ein heiliger, grosser Gedanken:
Als Kullervos Rache wir stürmen voran,
Auf des Kampfeswellen wir wiegen,
Ein Gedicht an Suomi nun regen wir an,
Es schwillt, es wächst, es wird siegen.

Tawastland und Karelien, Dwinas Land,
Das alles ist Finlands Gebiete,
Von Neuland bis and Ostrobotniens Strand
Es lebt in jedem Gemüte.

Die Löwenfahne der Jäger-Wacht
Hin führt unsere kämpfende Bande
Durch Blut und Gräuel, durch Krieg und Schlacht
Nach Finnlands blühendem Strande.

*Säv. J. Sibelius, san. H. Nurmio,
saksankieliset sanat E. Borenius*